

Două iubiri

Dorurot

Fiind copil,iubeam ,pădure,
Mirajul tău,răscolitor!
Crescând bărbat,iubeam,femeie,
Ochii-ți, izvoare pentru dor!

.....
Prin despletitele cărări,
Mă îmbiai să te străbat,
Și brațe ,numai dezmierdări,
Aveau copacii în oftat.
Pădure ,magică ascunzi,
Izvor de ape,fir de viață!
Uscate frunze ,ne strecor
Fiorul morții ,ca o gheață!...
Dar cât de dulce-i umbra ta,
Cu păsări recitând poeme,
În limba ce-o vom descifra
Când veșnicia se va cerne!...

.....
Cu despletite plete-n vânt,
Cu brațe ,flori de azalee,
Cu ochi, ca lacul în adânc,
Mă îmbiai spre vis,femeie...
Și cât de dulce-i umbra ta,
Când fremătând ca o pădure,
Apeși sărut pe buza mea,
Ce lasă gust de fragi și mure...
Foșnind din rochii ,mă vrăjești,
Să uit că-n lume-s trecător,
M-agăț de ochii-ți îngerești,
Să-mi dea lumină,chiar de mor!...
Femeie ,magică tu ești
A vieții ,candelă aprinsă!
Bărbații-s jar,de-l răscolești,
Se-aprind vieți cum taina-i scrisă.